

ADAM BLADE

YENI
SERİ!

Canavar Peşinde

KORSANI KRAL

SU YILANI

BALISK

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:
Korsan Kral

Freya ile Gümüş, Tavania'da kapana kısıldılar!
Tom, onları kurtarabilmek için
Varoluş Ağacı'nı bulmak zorunda.
Ama Korsan Kral Sanpao,
Tom'un üzerine altı kötü canavar saldı.
Tom, bunların ilki olan Su Yılanı Balisk ile
karşı karşıya...

Korsan Kral serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ölümün Dişleri Koron
- Solucan Saçlı Hekton
- Kasırga Ejderhası Torno
- Pençeli Kötülük Kronus
- Gömülü Kıyamet Kanca Diş

www.beyazbalina.com.tr
www.latanbask.com.tr

9 yaş ve
üstü

₺8.00

ISBN 978-605-388-077-8

9 786051 880778

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2017

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 43

KORSAN KRAL

Su Yılanı Balisk

Beast Quest

Balisk the Water Snake

ISBN: 978-605-188-077-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: Beast Quest Limited, 2011

© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims © Orchard Books 2011

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Düzeltili: Ergül Karakaya

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 544 66 68 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

SU YILANI
BALIŞK

Canavar
Pesinde

KORSAN KRAL

ADAM BLADE

BATI OKYANUSU

KORKU
ORMANI

DOLAN

KIZIL ÇÖL

SPII

ONMUŞ
VALAR

Avantia

KRAL
HUCO'NUN
SARAYI

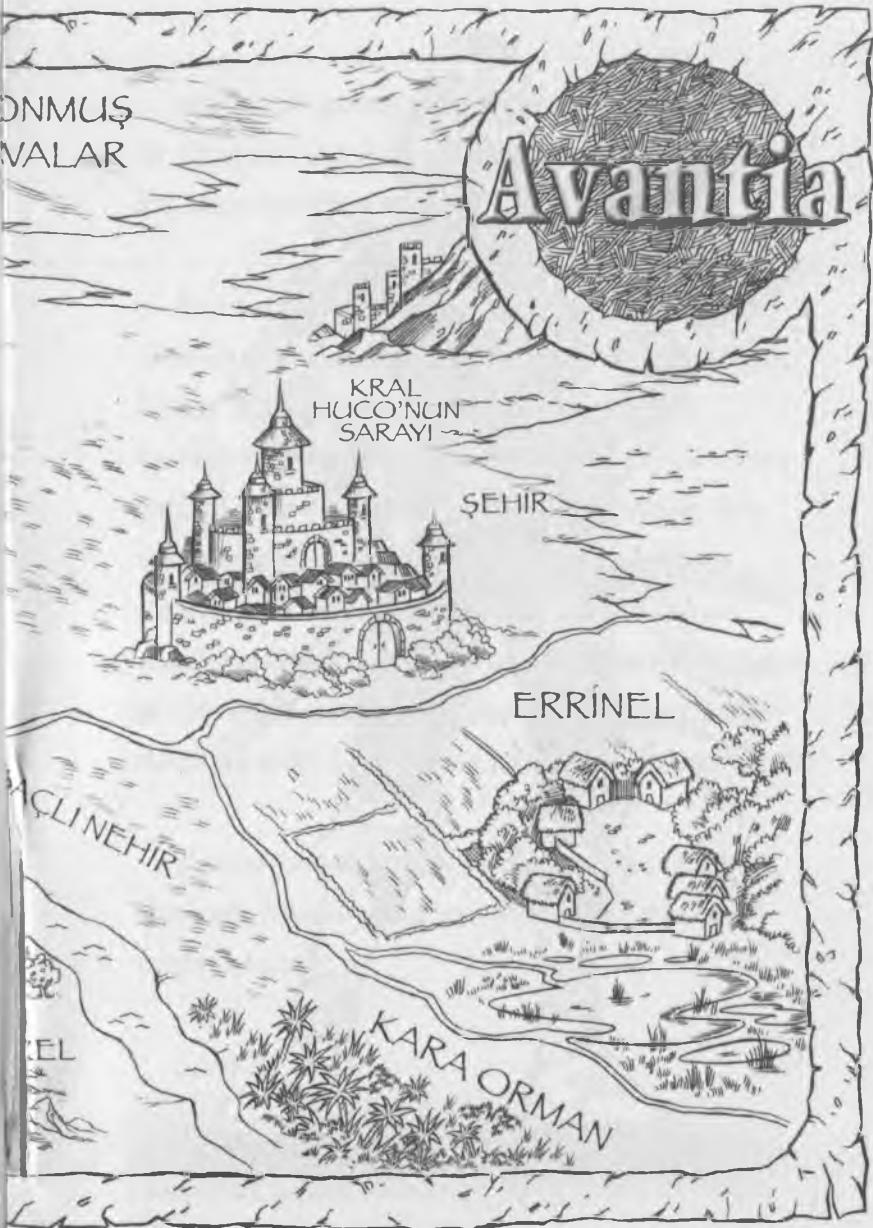
ŞEHİR

ERRINEL

ÇI NEHIR

EL

KARA ORMAN

Avantialı savaşçılar! Hepiniz karşımda tir tir titreyin! Çünkü topraklarınızda yeni bir dűřman var!

Ben Sanpao, Makai'nin Korsan Kralı! Gemilerim, bugüne dek hiç karşılaşmadığınız kadar kuvvetli, kadim bir büyü gücüyle krallığınızı ele geçirmem için beni kıyılarınıza getirdi. Hiç kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de o zavallı Tom ile arkadaşlarının... Bu kez Aduro bile size yardım edemeyecek. Korsan tayfam krallığınızı acımasızca yakıp yıkarken Canavarlarımla Avantia'daki hiçbir kahraman baş edemeyecek.

Korsanlarım! Yelkenleri çekin ve taş taş üstünde bırakmamaya hazır olun! Avantia bizim olacak!

Sanpao

GİRİŞ

Leo, güneşin sırtını ısıttığını hissedebiliyordu. Kürekleri bırakan yaşlı balıkçı ayağa kalktı ve küçük teknesi suya batıp çıkarken başını doğuya çevirdi. Avantia kıyılarına yaklaşıp yaklaşmadığını anlamaya çalışıyordu. Fakat ufuk çizgisi, göz alabildiğine uzanıyordu.

Kaşlarını çatarak, *kıyıdan hiç bu kadar uzaklaşmamıştım*, diye mırıldandı.

Tekrar batıya döndüğünde güneşten korunmak için kaşlarını çattı. Hava sıcak ve tüylerini diken diken edecek kadar durgundu. Direkten sarkan yelkeni, hiç hareket etmiyordu. Eğer rüzgâr biraz daha gecikirse, tüm gece akıntıyla sürüklenip gidecekti.

Ama o an, Leo'nun en büyük sorunu bu değildi. Su matarasını çıkardı ve dibindeki son birkaç damlayı içti.

Teknenin önündeki boş balık sepeti, onunla âdeta alay ediyordu.

“Bütün gün avlanmaya çalıştım ama doğru düzgün balık yakalayamadım!” diye söylendi.

Yıllardır balık kaynayan bu sular, son birkaç gündür bomboştu.

Leo, *balıklar bir şeyden saklanıyor sanki,* diye düşünürken korkuyla ürperdi.

Yeniden oturdu ve nasırlı elleriyle kürek çekmeye hazırlandı. Gün batana kadar dönmezse, yeğeni Elenna meraklanmaya başlardı.

Zavallı Elenna, dedi içinden. Kürek çekmeye başlamıştı. Onun gibi bir kız eve tıkilıp kalmamalı. Tom'la beraber yaşadıkları onca maceranın ardından eve döndüğünden beri, yayıyla okları yatak odasının duvarında asılı duruyor.

Aniden bir dalga, foşşş! diye teknenin gövdesine çarptı; az kalsın alabora oluyordu. Yerinden fırlayan Leo, hemen başını çevirip, "Bir gemi!" dedi heyecanla.

Dev bir gemi, masmavi denizin üzerinde, havada süzülüyordu. Cüssesine yaraşır üç yelken direği vardı. Kocaman direklerden ortadaki, diğerlerinden daha

az yontulmuştu ve eğri bir ağaç gövdesine benziyordu. Ama geminin en garip tarafı, kan kırmızısı yelkenleriydi. Yelkenleri rüzgârla kabarmıştı ve son sürat ilerliyordu. Leo'nun kafası karışmıştı. *Ama hiç rüzgâr yok ki?* diye düşündü.

Öndeki kocaman yelkenin üzerinde bir canavar kuru kafası resmi vardı. *Acaba bu bir tür savaş gemisi mi?* dedi Leo kendi

kendine. Ama bu gemi, Kral Hugo'nun donanmasındaki savaş gemilerinin hiçbirine benzemiyordu.

Leo, kollarını deli gibi sallayıp bağırmaya başladı. "Buraya bakın! Hey! Lütfen yardım edin bana!"

Diğer gemi hâlâ uzakta olsa da Leo'nun teknesi, aniden sarsıldı. Dengesini kaybeden Leo, dizlerinin üstüne düşünce acıyla haykırdı. Suyu yuvarlanmamak için balıkçı teknesinin kenarına yapışmıştı. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Çünkü deniz onu yere devirecek kadar dalgalı değildi.

Gözlerini suya dikti. *Aşağıda bir şey vardı!*

Kocaman, kara bir gölge, teknesinin altında dolanıyordu. Öylesine büyüktü ki

Leo'nun gördüğü en büyük köpek balığı bile yanında ufacık kalırdı.

Yaratık yüzeye çıkarken Leo, hemen teknenin diğer yanına koştu ve boğazında düğümlenen çığlığı güçlkle bastırdı. Canavarın bir yılaninkine benzeyen gövdesinin iki yanında üçer adet dev yüzgeç vardı. Kaslı yaratık parıldayarak sudan fırladığında gümüş renkli pullarından yansıyan gün ışığı, Leo'nun gözünü aldı.

Suyun üzerinde yükselen canavar, bakışlarını Leo'ya çevirdi. Yılanın her yerinden boynuzlar çıkan kafası, neredeyse Leo'nun teknesi kadar büyüktü. Yaratık, sarı gözlerini kısınca birer çizgi kadar kaldılar. Canavar yükselmeye devam ediyor, güneşi bile kapatıyordu. Aniden tıslayarak ok gibi Leo'nun teknesine atıldı.

Canavar gövdesine çarpınca, tekne, kulakları sağır edecek kadar şiddetli bir çatırtıyla ikiye bölündü. Neyse ki Leo, son anda suya atlayıp kurtulmuştu. Başını kaldırınca tekneden geriye kalanların suyun dibine inmekte olduğunu gördü. Heyecandan nefesi kesildi. Kalıntılar dibe

öküp su durulunca, karşılaştığı manzarayla yüreği ağzına geldi. Dev Canavar uzun ve sivri dişlerle dolu ağzını açmış, hızla üzerine doğru geliyordu.

THE HISTORY OF THE

The following text is extremely faint and illegible due to the low resolution and blurriness of the scan. It appears to be a list or a series of entries, possibly related to the map above, but the content cannot be discerned.

BİRİNCİ BÖLÜM

SABIRSIZ BEKLEYİŞ

Üzerindeki örtüyü bir kenara atan Tom, açık pencereden gökyüzündeki yıldızları izlemeye başladı.

Bir süre sonra, “Yine uyuyamıyorum,” dedi kendi kendine.

Amcası Henry’nin yan odada hafifçe horladığını duyabiliyordu. Tom, uyuyabilmek için aklına gelen her yolu denemişti. Sırasıyla o güne dek dövüştüğü

tüm Canavarların isimlerini saymış, yüzüstü, yana dönük, sırtüstü yatmış ve hatta sırf vahşi doğadaki Görevlerini hatırlatsın diye yerdeki tahtaların üzerinde uyumayı bile denemişti. Ne var ki bunların hiçbiri işe yaramamıştı.

“Annem yabancı bir krallıkta mahsur kalmışken gözümü bile kırpamıyorum!” diye söylendi.

Aslında Tavania’daki Görevlerinin başarıya ulaştığı söylenebilirdi. Elenna ile beraber altı Canavarın da yuvalarına dönmesini sağlamış ve Kötü Büyücü Malvel’i Avantia’ya geri getirmişlerdi. Malvel, şu an Kral Hugo’nun zindanında tutsaktı.

Ama bunlara değmezdi, diye düşündü
Tom öfkeyle. Annesi Freya ile sadık

dostları Gümüş'ü geride bırakmak zorunda kalmışlardı. *Annemle Gümüş orada yapayalnızken nasıl uyuyabilirim ki*, dedi içinden.

Pencerenin yanına gidip dışarıyı izledi. Elenna'nın da onunla aynı durumda olduğundan emindi.

Son maceraları bittiğinde, İyi Büyücü Aduro, evlerine dönmelerini söylemişti. Tom, Errinel'deki amcasıyla yengesinin, Elenna ise batı kıyılarında balıkçılık yapan amcası Leo'nun yanına dönmüştü. Aduro, diğerlerinin eve dönmesini sağlamak için elinden geleni yapacağını söylemiş, bu sırada Tom ve Elenna'dan dinlenmelerini rica etmişti. Ama Tom, böyle eli kolu bağlı oturmayı kendine yediremiyordu.

“Bir şeyler yapmak zorundayım!” dedi kendi kendine.

Kılıcıyla kalkanını aldı ve o güne dek dövüştüğü Canavarları gözünde canlandırdı. Amcasıyla yengesini uyandırmamaya çalışarak elinden geldiğince sessiz bir şekilde taklalar atıyor, eğilip sıçrayarak kılıç hamleleri yapıyordu.

Bir süre sonra, alnından ter damlaları süzölmeye başladı. Belki bedeni yeterince yorulursa uyumayı başarırđı?

Aniden, önündeki duvar bulanıklaşmaya başladı. Taştan duvar, sanki eriyip şekil değiştiriyordu. Tom, kılıcının kabzasını iyice sıktı ve üzerinde altı ödölün bulunduğu kalkanını kaldırıp saldırganla karşılaşmaya hazırlandı. Şekil, önce alacalı bulacalı olsa da çok geçmeden belirginleşti.

Tom, İyi Büyücü Aduro'nun sivri şapkasını tanıyınca kalkanını indirdi.

Duvardan ayrılan Aduro, Tom'un karşısına gelip durdu. Aduro'nun etrafındaki altın rengi sisi gören Tom,

karşısındakinin sadece büyücünün görüntüsü olduğunu fark etti.

“Yoksa Freya’dan haber mi getirdin?” diye sordu çabucak.

Başını iki yana sallayan Aduro, “Sabırlı olmalısın Tom,” dedi.

Tom, büyücünün haklı olduğunu bilse de sakın kalamıyordu.

“Peki, sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu?” diye sordu.

“Şu an için yok,” diye yanıtladı Aduro. “Taladon’u Varoluş Ağacı’nı bulması için görevlendirdim. Ağacın gücünü Tavania’ya yeni bir geçit açmak için kullanabileceğimizi sanıyorum.”

Tom’un gözleri parlamaya başlamıştı. “Ağaç nerede peki?”

“Kimse tam olarak bilmiyor,” dedi Aduro. “Efsaneler, onun tek bir yerde bulunmadığını söyler. Krallık boyunca yer değiştirir dururmuş.”

Bu, Tom’un bildiği hiçbir ağaca benzemiyordu. “Babam nerede şimdi? Ben de onunla gideceğim.”

“Bu senin Görevin değil, Tom.”

“Ama iki savaşçı bir savaşçıdan daha...”

Aduro, elini kaldırıp Tom’un sözünü keserek, “Freya, Taladon için de çok değerli,” dedi. “Bırak da bu savaşı tek başına versin.”

Aduro’nun hayali görüntüsü, Tom’un daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden, tekrar duvara döndü. Tom, yeniden yalnız kalmıştı.

O anda dışarıdan gelen ani hışırtıyla ürperdi ve hemen kulak kesildi. Üzerine basılan bir dal parçasının çatırdadığını duydu. Bu davetsiz misafir kim olabilirdi? Yengesinin tavuklarını avlamaya çalışan sinsi bir sırtlandı belki de?

Tom, hızlı ve sessiz adımlarla pencereye yöneldi. Gerilip esneyen bir yayın sesini keskin bir ıslık takip etti. Sonra... *Taaak!*

Pencerenin tahta pervazına bir ok saplanmıştı!

The following text is extremely faint and illegible. It appears to be a list or a series of entries, possibly a table of contents or a list of references. The text is arranged in several columns and rows, but the individual words and numbers are not discernible.

İKİNCİ BÖLÜM

KALEYE YOLCULUK

Tom, pencerenin pervazından etrafı kolaçan edip yeni bir saldırı ihtimaline karşı eğilmeye hazırlandı.

Yakındaki ağacın dalında birinin oturduğunu görebiliyordu. Daha dikkatli bakınca, onu tanıdığını fark etti. Ağaçtaki kız, ona el sallıyordu.

Elenna'ydı bu!

Tom, koşup kapıyı hafif bir gıcırtyla açtı ve mutfak boyunca yalınayak yürüyerek

kulübeden dışarı çıktı. Gecenin serinliğine aldırmandan ağaca kadar koşmaya devam etti. Elenna, bir kedi çevikliğiyle aşağı atladı. Tom, arkadaşını gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Elenna, dişlerini göstererek ona gülümsedi.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Tom.

Elenna, “Daha fazla dayanamadım!” diye fısıldadı. “Tıpkı annen gibi Gümüş de başka bir dünyada hapis kaldı. Ve biz burada boşa vakit harcıyoruz.”

Tom, ona Aduro’nun ziyaretinden ve Varoluş Ağacı’ndan bahsetti.

“Eğer ağaç krallıkta bir yerdeyse Taladon’un, yardımımıza ihtiyacı var,” diye ekledi.

Elenna kaşlarını çatmıştı. “Evet, ama eğer bu ağacı bulamazsak...”

“Umurumda değil!” diye araya girdi Tom.
“Söz konusu annem ve sadık dostumuz.”

“Haklısın,” dedi Elenna. “Aduro, bize yardım etmek zorunda!”

“Beni ahırın orada bekle,” diyen Tom, kılıç ve kalkanını almak için hemen kulübeye daldı. Öylesine heyecanlanmıştı ki sessiz olması gerektiğini unutmuştu! Yatağına oturup çizmelerini giyerken amcası Henry, gözlerini ovuşturarak odaya girdi. Uykudan yeni kalktığı için sendeliyordu.

“Ne oldu Tom? Biriyle konuştuğunu duydum sanki. Bir yere mi gidiyorsun?”

Tom ayağa kalktı. “Şu an açıklayamam amca. Ama bana güvenmek zorundasın. Anneme yardım etmenin bir yolunu bulmuş olabilirim.”

Henry amca, yeğenini endişeyle süzdü. Ama sonra başını sallayıp, “Anlıyorum,” dedi. “Yapman gereken buysa yapmalısın tabii. Ama dikkatli olacağına söz vermeni istiyorum. Anladın mı?”

Tom gülümseyerek, “Söz veriyorum,” dedi. “Maria yengeme sevgilerimi ilet.”

Ahıra gittiğinde Elenna'nın Fırtına'yı çoktan hazırlamaya başladığını gördü. Güçlü at, kişneyip başını savurdu.

“Anlaşılan o da yeni bir Göreve hazır,” dedi Tom. Fırtına'nın gövdesini saran kemeri sıktı ve ayaklarını üzengilere geçirip eyere yerleşti.

“Bu defa yalnızca üç kişiyiz,” dedi Elenna.

“Umuyorum ki sadece kısa bir süreliğine,” diye karşılık verdi Tom. Elini uzatıp

Elenna'yı arkasına çekti. "Ne olursa olsun, Gümüş'ü çabucak bulacağız!"

Fırtına'yı dörtnala Kral Hugo'nun sarayına doğru sürmeye başladı. Yaz gecesinin serin esintisi, Tom'un amacına odaklanmasını sağlıyordu: Aduro'yu bu

Görevin bir parçası olmalarına izin vermesi için ikna etmek...

Kaleye ulaştıklarında gökyüzü, doğuda pembeye boyanmaya başlamıştı. Dev binanın rengi solmuş taşları ve duvarlardaki nöbetçiler, günün ilk ışıklarıyla altın rengine bürünmüştü sanki. Fırtına'nın güçlü toynakları, açılan ahşap köprüyü döverek ana avluya doğru ilerledi.

Tom, Fırtına'yı seyise emanet ederken, "Ona iyi bak, olur mu?" dedi. Genç asker, başını tamam dercesine salladı.

Tom ve Elenna, döne döne yukarıya doğru çıkan merdivenleri tırmanıp Aduro'nun odasına ulaştılar. Tom, kapıyı çalmadan içeri daldı.

Büyücü, odanın ortasında ayakta duruyordu. Önündeki kristal küreyi

incelerken pelerinine sarınmıştı. Küreden zayıf bir ışık yayılıyordu. Aduro, görünmez bir gücü kontrol edermiş gibi, ellerini kürenin etrafında hareket ettiriyordu. Alçak sesle bir büyü mırıldandığından, Tom ve Elenna'nın geldiğini fark etmemişti.

“Merhaba,” dedi Tom.

İyi Büyücü, başını çevirip onlara gülümsedi. Küredeki ışık, elinin tek bir hareketiyle azalırken Tom, göz ucuyla silik bir görüntü yakaladı. Yok olan görüntü, bir kuru kafaya benziyordu.

“Hoş geldiniz genç kahramanlar,” dedi Aduro. “Ne kadar da beklenmedik bir sürpriz!”

“Yardım etmek istiyoruz,” dedi Elenna. “Taladon, Varoluş Ağacı'nı bulabildi mi?”

Büyücünün yüzünde belli belirsiz bir öfke belirdi. “Tom, bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Bu konu...”

O sırada avluda birinin haykırdığını duydular. “Çabuk bir şifacı getirin. Yaralı var!”

Tom ve Elenna, hemen kulenin penceresine koştular. Avludaki yorgun at, onu dizginlemeye çalışan askere direniyordu. Atın sırtında baygın biri vardı. Başını atın yelesine dayamıştı, sırtı ise kıpkırmızıydı. Tom, kocaman kahverengi atı tanıyınca kalbi, korkudan duracakmış gibi oldu.

“Bu at... Şey değil mi...” dedi Elenna.

“Evet,” dedi Tom. Sesi çatlamıştı.

“Çevikayak.”

Atın kanlar içinde kalmış binicisi, babası Taladon’dan başkası değildi!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YENİ BİR DÜŞMAN

Tom, damarlarında akan kanın buz kestiğini hissetti. Elenna'yla beraber kapıya doğru koşmaya başladılar.

“Durun!” diye bağırdı Aduro.

Tom, hemen avluya fırladı. Birkaç seyis ve asker, atın çevresinde toplanmıştı. Görevlilerden ikisi Taladon'u dikkatle atından indirip sırtüstü yere yatırdılar.

Ölmüş olamaz, diye düşünen Tom, “Bırakın geçeyim!” diye bağırdı ve kalabalığı yarararak en öne geçti.

Taladon’un yüzünü görünce, nefesi kesildi. Babasının gözlerinden biri şişip kapanmış, dudakları ise kuruyup çatlamıştı. Alnındaki kesikten oluk oluk akan kan, yanağına ve burnuna yayılıyordu. Tom, babasının yanına çökünce Taladon, güçlkle inledi.

Nefes nefese yanlarına gelen Aduro, ciddiyetle Taladon’a bakıyordu.

Tom, yumuşak bir sesle, “Ne oldu?” diye sordu.

Taladon, dudaklarını araladıysa da konuşamadı.

“Su getirin!” diye bağırdı Tom.

Görevlilerden biri matarasını uzatınca, babasının ağzına biraz su damlattı.

“Onu buldum,” diye mırıldandı Taladon.

Aduro yaklaştı. “Varoluş Ağacı’nı mı?”

Taladon, gözlerini kırparak onaylamaya çalıştı. “Çok yaklaştım. Ama o sırada saldırıya uğradım.”

“Sana bunu kim yaptı?” diye sordu Tom.

Taladon, “Bunu...” diyordu ki gözleri kapandı.

“Bu kadar soru yeter!” diye bağırdı Aduro.

Tom iyice telaşlanmıştı. “Baba!”

Elenna, iki parmağını Taladon’un boynuna koyup, “Yaşıyor,” dedi. “Kalbi hâlâ atıyor.”

Babasının göğsünün çok hafif de olsa inip kalktığını gören Tom, “Onu içeri götürmeliyiz,” dedi.

Aduro seyislerden dördüne sedye getirmelerini emretti. Taladon, yerden sedyeye taşınırken elinden bir şey düştü.

“Nedir o?” diye sordu Elenna.

Tom yerdeki kumaş parçasını alıp açtı. Kirli beyaz renkteki kumaş, bir gemi yelkeninden yırtılmış gibiydi. Kumaşın

ortasında ise tanıdık bir şekil vardı. Bir canavar kuru kafasıydı bu.

Tom, hemen başını çevirip Aduro'ya bakarak, "Bu sembol kime ait?" diye sordu. "Bu şekli odandaki kürede de görmüştüm."

Büyücü, bakışlarını yere dikip başını salladı. "Emin değilim."

"Tom, kumaşın arkasında bir yazı var," dedi Elenna.

Tom, kumaşı çevirip kırmızı harflerle yazılmış yazıyı okumaya başladı:

"Ölüm, kapınızda. Sevgilerle, Sanpao."

İçini kaplayan korkuyu bastırmaya çalışan Tom, "Yeter artık!" diye bağırarak Aduro'nun karşısına dikildi. "Neden hiçbir şey anlatmıyorsun? Kim bu Sanpao?"

“Korsanın teki,” dedi Aduro. “Avantia için büyük bir tehdit değil.”

Tom, kulaklarına inanamıyordu. “Büyük bir tehdit değil mi? Babamı az kalsın öldürüyordu!”

“Abartıyorsun,” dedi Aduro. “Taladon’un yaraları kısa sürede iyileşecek ve eski gücüne kavuşacaktır.” Tom, büyücünün gözlerinde suçlu bir bakış olduğunu düşündü.

“Hayır!” diye bağırdı. Sesi, istediğinden daha sert çıkmıştı. “Bu *Sanpao* denen adamla dövüşeceğim! Görevi babamdan ben devralacağım.”

“Öfkenin seni yenmesine izin vermemelisin,” dedi Aduro.

Elenna, elini Tom’un omzuna atarak, “Belki de Aduro haklıdır,” dedi. “Belki de bu

Görevi senden daha tecrübeli bir savaşçıya bırakmalısın.” Sözüünü bitirince, Tom’a hafifçe göz kırptı.

Tom, arkadaşının ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Aduro’da bir terslik vardı: Tom, onun daha önce Avantia’nın bir düşmanıyla savaşma konusunda bu kadar isteksiz davrandığını hiç görmemişti.

Sesini yükselterek, “Haklısın,” dedi Elenna’ya. Sözlerini herkesin duyduğundan emin olmak istiyordu. “Bu Görev için yeterince güçlü değiliz.”

“Mantığını dinlemene sevindim,” dedi Aduro. Sonra görevlilere bakıp Tom’un babasını işaret etti. “Bu adamı bir an önce şifacıya götürün.”

Görevliler, Taladon’un sedyesini kaldırdılar. Aduro da kulenin

merdivenlerine yöneldi. Elenna, gözlerini Tom'dan ayırmadan omuz silkti. *Neler oluyor*, der gibiydi. Görevliler Tom'un yanından geçerken Taladon, son bir gayretle uzanıp oğlunun kolunu tuttu. Zorlukla doğrulurken dişlerini sıkıyordu.

“Yaklaş bana,” diye fısıldayıp etrafına baktı. Söyleyeceklerini kimsenin duymasını istemiyordu sanki.

“Tehlike denizde,” diye mırıldandı. “Sanpao... Canavarları kontrol edebiliyor.”

Tom'un babası yeniden sedyeye yığılınca, görevliler onu kalenin içine taşıdılar.

Elenna, “Sen iyi misin?” diye sordu Tom'a.

Tom, kumaş parçasını tüm gücüyle sıktı.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” dedi. “Sanpao’yu yenene kadar dinlenmeyeceğim. Aduro’nun buna izin verip vermemesi umurumda bile değil.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAYBEDİLEN BİR DOST DAHA

Gece çökünce Tom ve Elenna, gizlice ahıra sızdılar ve taburenin üstünde uyuyakalmış olan görevli çocuğun yanından sessizce geçtiler. Fırtına, eyeri ve koşumu takılırken hiç ses çıkarmadı.

Tom, Fırtına'nın sırtında kale kapısına doğru ilerlerken çocuk aniden uyandı.

“Ne oluyor?” diye mırıldanırken kendine geldi ve Fırtına'nın önüne atlayıp, “Gidemezsiniz!” dedi.

“Geçmemize izin ver,” dedi Tom.

“Üzgünüm ama veremem! Büyücü Aduro’nun kesin emri var.”

“O halde ona, silah zoruyla kaçtığımızı söyle,” diye yanıtladı Tom. “Öyle ya da böyle, o kapıdan çıkıp gideceğiz.” Elini kılıcının kabzasına götürünce çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. Tom, işlerini tehditle çözmekten nefret ediyor olsa da kaybedecek vakti yoktu. Çocuk kenara çekilince Fırtına’yı hızla dışarı sürerek arkasındaki Elenna’yla birlikte kaleden çıktı.

Birden, “Durun!” diye bağırdı bir ses.

Fırtına’nın dizginlerine asılan Tom, dönüp kaleye baktı. Büyücü Aduro, bir elinde asası, diğerinde meşaleyle onları izliyordu.

Büyücü, “Bana karşı gelmeye nasıl cüret edersiniz!” diye kükredi. Meşalenin turuncu ışığı, yüzündeki korkunç ifadeyi aydınlatıyordu.

“Biz sadece yardımcı olmaya çalışıyoruz!” diye bağırdı Elenna.

Aduro, korkunç bir kahkaha attı.

Sonra ciddileşerek, “İhanetinizin bedelini ödeyeceksiniz!” diye bağırdı.

Elenna, öfkeyle yanıtladı: “Hain olan biz değiliz!”

Aduro'nun Tom'a doğrulttuğu asasından fırlayan mor bir ışık, hızla çocuğa çarptı. Tom, kalkanını kaldırmaya vakit bulamamıştı ve büyü tüm vücuduna işlerken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gözlerini açtığıında hâlâ Fırtına'nın sırtındaydı ve yaralanmamış gibiydi. Arkasına saklanan Elenna da iyi durumdaydı.

“Anlayamıyorum,” diye söylendi. “Hiçbir şey olmad...”

Birden Elenna, “Tom! Kemerin!” diye bağırdı.

Beline bakan Tom, Malvel'in yaratıklarını yenip kazandığı kıymetli taşlarla dolu kemerinin kaybolduğunu gördü. Kemerin

yerinde ise geniş bir kuşak vardı. Bir tür hayvan derisinden yapılmışa benzeyen kuşak, üzerindeki yamalarıyla perişan görünüyordu.

Tom'un olanları düşünecek vakti yoktu. Artık Aduro ile düşman oldularsa, ondan bir an önce uzaklaşmalıydılar. Fırtına'yı çevirdi ve dörtnala sürerken omzunun üzerinden büyücüye bağırdı:

“Kemerim olsun ya da olmasın,
Avantia’nın savunmasız kalmasına göz
yummayacağım!”

“Ve Sanpao’yu yenene kadar da geri
gelmeyeceğiz!” diye ekledi Elenna da.

Bu sözlerin ardından ikisi, gecenin
karanlığına karıştılar.

Tom ve Elenna, kıyıya doğru ilerliyorlardı.
Taladon’un son sözleri, gidecekleri yer
hakkında bildikleri tek şeydi. Zaten
korsanlar, ancak oradan gelebilirlerdi. Ne
var ki, Batı Okyanusu’na varana kadar üç
gün at sürmeleri gerekecekti.

“Bugüne dek Avantia’yı bu kadar çok
gezmiş olmamız işimize yarayacak,” dedi

Tom. “Korku Ormanı’ndan geçerse, oraya daha çabuk varırız.”

Tom, Fırtına’nın hızını kesmeden Yeşil Ovalar’dan geçip ormana ulaştı. Gündoğumu ile beraber tüm gökyüzüne bir pembelik hâkim olurken Avantia’da her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Ne zaman bir tepeye tırmansalar, Tom etrafı kolaçan ediyordu. Ama onları takip eden kimse yok gibiydi. Yol boyunca, inatçı bir katırın çektiği boş arabasını iteleyen bir oduncudan başka kimseyle karşılaşmamışlardı.

Tom, ormana dörtnala girerken arkadaşına bakıp, “Sen Aduro’ya neler olduğunu anlayabiliyor musun?” diye sordu.

Elenna, şaşkınlığını gizlemedi. Endişe dolu bir sesle, “Sanki Avantia’nın İyi

Büyücüsü gitmiş de yerine Malvel gelmiş gibi,” diye yanıtladı.

Tom, kuşağını tutup çekiştirmeye başladı.

“Sence bu ne işe yarıyor?” diye sordu Elenna.

“Yalnızca pis kokan bir hayvan kürkü olduğunu umalım,” dedi Tom. Kuşakla uğraşmaktan vazgeçmişti. “Bunun altından bir iş çıkacak ama dur bakalım.”

Tom, Elenna'nın ona daha sıkı sarıldığını hissetti. “Her zamankinden daha dikkatli olmalıyız,” dedi kız.

“Babam, Sanpao'nun Canavarları kontrol edebildiğini söyledi,” diye devam etti Tom. “O yüzden gözümüzü dört açmalıyız, her yerde olabilirler.”

Ağaçların arasına göz gezdiren Elenna,
“Keşke Gümüş de bizimle olsaydı,” dedi.
“Yolumuzu bulurken keskin burnu nasıl da
işimize yarardı...”

Tom, eyerde öne doğru eğilip yoluna
çıkan bir dalı kesti. Yükselen güneşle
aydınlanan ormanda beklenmedik
bir sürprizle karşılaşmadıklarına
memnundular. Dallara tüneyen kuşlar
neşeyle cıvıldıyor, gökyüzündeki bulutlar
ise aceleleri varmış gibi hareket ediyordu.
Tüm ormana huzur hâkimdi.

Ağaçlar seyrelmeye başlayınca Tom,
“Ormandan çıkmamıza az kaldı,” dedi.

Ormandan çıkınca, bir başka ağaçlıkla
karşılaştılar. Fakat dallarından elmalar ve
armutlar sarkan bu ağaçlar belli bir düzen

içinde dikilmişti ve etraflarında küçük kulübelerle çitler vardı.

“Burası bir meyve bahçesi,” dedi Tom.
“Yakınlarda bir köy var demek ki.”

Birden endişeyle Fırtına'nın dizginlerini çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Elenna.

Tom, ilerideki bir ağacı işaret etti. Ağacın gövdesine bir canavar kuru kafası kazınmıştı. *Aduro'nun kristal küresindekiyle aynı şekil*, dedi Tom içinden. Şeklin yanında ise yine ağaca kazınmış bir yazı vardı. *Ölüm, kapınızda.*

“Yaklaşmış olmalıyız,” diye fısıldadı Elenna. “Sence...”

Sözü, aniden acı dolu bir haykırıyla kesildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM KORSAN İŞGALİ

Ağaçların ötesini gösteren Elenna, “Bu taraftan!” diye bağırdı. Fırtına’nın sırtından aşağı atlayıp dizginleri yakındaki bir çalılığa bağladılar.

Tom, “Fırtına burada güvende olacaktır,” diye fısıldadı. O sırada birinin, “Yardım edin!” diye bağırdığını duydular. Çığlık, tüm ormanda yankılanmıştı.

Silahlarını sımsıkı kavrayıp ağaçların arasından geçerek köye yaklaştılar.

Yaklařtıķça, çığlıklar da artıyordu.

Tom, alnından yaralanmış bir köylünün kulübelerin arasında koştuğunu gördü. Tam adamın yardımına koşacaktı ki Elenna, onu büyük bir elma ezicisinin arkasına çekti.

“ylece saldırıya geçemeyiz,” dedi kız.
“nce ne ile karşı karşıya olduğumuzu anlayalım.”

Tom, ezicinin yanından başını uzatarak köy meydanına göz gezdirdi. Kolsuz yelek giymiş, esmer tenli, bir grup iri yarı adam, meydan boyunca yürüyordu. Ellerinde kıvrık kılıçlar, ayaklarında ise deri çizmeler vardı. Köylüler, korku içinde bir araya toplanmışlardı.

“Bunlar Sanpao’nun korsanları mı sence?” diye sordu Elenna.

“Öyle olmalılar,” diye yanıtladı Tom.

Giydikleri kıvrımlı pantolonlar, dizlerine doğru daralıyordu. İçlerinden biri yaklaşıncaya Tom, hemen eğilip saklandı. Adamın belindeki deri kemerin tokası, parlatılmış kemiktendi.

“Saçlarına bir bak!” diye fısıldadı Elenna heyecanla.

Tüm korsanların kafalarının ön tarafı tıraş edilmişti. Bazıları saçlarını atkuyruğu yapıp sırtları boyunca sarkıtmış, bazıları ise örüp boyunlarına dolamışlardı. Kaslı kollarında canavar kuru kafası dövmesi vardı. *Sanpao'nun işareti*, diye düşündü Tom.

Sonra Elenna'ya dönüp, "Sayıları çok fazla," diye fısıldadı. *Dikkatlerini dağıtmamız lazım*, diyordu içinden.

Köyün meydanında, kocaman bir meşe ağacı vardı. Ağacın iki yanında bekleyen korsanlar, ellerindeki baltaları sırayla gövdeye vuruyorlardı. Her darbeye ağacın yaprakları sallanıyordu. Ama bu adamlar ağacı neden kesiyordu?

Meydana öylece dalarsak köylüler yaralanabilir, diye düşünen Tom, etrafına

bakındı. Arkasına saklandıkları elma ezicisinin hemen yanında kocaman, ahşap bir tekne vardı. Tom, onu devirecek kadar güçlü olduğundan emin değildi.

Meydandaki ağaç, gıcırdayıp çatırdamaya başlamıştı.

“Devriliyor!” diye bağırdı korsanlardan biri. Dev ağaç, korkunç bir gürültüyle kulübelerden birinin çatısına düşünce etrafı kaplayan toz dumandan göz gözü görmez oldu.

Toz dağılınca, korsanlar ağacın başına toplandılar. İçlerinden biri, “Büyülü filan değilmiş,” dedi gülerek.

Elinde balta olan korsan, alnında biriken teri silerken, “Bunun Varoluş Ağacı olmadığını söylemişim,” diye ekledi. “Boşuna zaman harcıyoruz! Eğer tüm

krallıkları yağmalamak istiyorsak o ağacı ve geçitlerini bulmak zorundayız.”

Demek ki korsanlar bu yüzden Avantia'ya gelmişlerdi. Onlar da Elenna ve Tom gibi Varoluş Ağacı'nı arıyorlardı. Ama neden? Tom, bu kaba saba adamların birilerine yardım etmek isteyebileceğinden şüpheliydi.

Bir diğer korsan, “Sanpao'ya başarısız olduğumuzu sen söylemek ister misin?” diye bağırdı öfkeyle.

Az önce söylenip duran baltalı korsan, bembeyaz kesilip suspus oldu.

Tom, bakışlarını Elenna'ya çevirip, “Eğer korsanlar ağaca bizden önce ulaşırlarsa onu keserler,” diye fısıldadı.

“Biz de Freya ve Gümüş'ü asla kurtaramayız,” dedi Elenna.

Omzunu tekneye dayayan Tom, “Bana yardım et,” dedi. Elenna onunla beraber itmeye çalışsa da tekneyi yerinden bir milim bile oynatamadılar. Tom, yerden güç alıp bu defa tekneyi sırtıyla itmeye çalıştı. Elenna da dişlerini sıkarak tekneye iyice yüklendi. Ter içinde kalmışlardı.

Neyse ki teknenin tepesi eğilmeye başlamıştı. Tom'un kasları yanıyor olsa da tekne devrilene kadar pes etmeyecekti.

Teknenin eğildiğini gören bir korsan, "Hey! Dikkat edin!" diye bağırdı. Tekne nihayet devrildiğinde Tom, az kalsın yere yuvarlanıyordu. Hemen kendini toparlayıp elma püresinin meydana yayılmasını izledi. Kaçmaya çalışan korsanlar kayarak yapışkan sıvının içine yuvarlandılar.

Tom ve Elenna hemen saklandıkları yerden fırlayıp saldırıya geçtiler. Dövmeli korsan onları görünce gözleri öfke ve hayretle iri iri açıldı. Ucundan meyve püresi akan kılıcıyla Tom ve Elenna'yı işaret edip ayağa fırlatarak, "Dilim dilim doğrayın şunları!" diye emretti.

Elenna, okuyla yayını çoktan hazırlamıştı bile. Oklarını yağdırmaya başlayınca korsanlar eğilerek onlardan kurtulmaya çalıştı. Oklardan biri Sanpao'nun adamlarından birinin kasiğine saplanınca adam acıyla böğürdü.

“Karşınızdakiler alt tarafı çocuk!” diye bağırdı korsanların başı. Tom, gelen saldırıyı kalkaniyle savuşturup karşı saldırıya geçince düşmanın elinden fırlayan kılıç, döne döne uçup toprağa saplandı. Bir diğer korsan ise karnına yediği tekmeyle sendeleyip üç arkadaşının üzerine düşünce, hepsi yere yuvarlandılar.

Korsanların başı, “Gemiye dönüyoruz!” diye emretti. Her yanı elma püresi olmuştu ve güçlkle ayakta duruyordu. “Boşu boşuna ölmeye hiç niyetim yok.”

Tom, şaşırmişti. *Gemiye mi? Ama buradan denize kadar bir günlük mesafe var!*

En sonunda korsanlar, kulübelerin arasından kaçarak gözden kayboldular. Tom köylülerden birinin kalkmasına yardımcı olurken, Elenna da yanağından yaralanan yaşlı bir adamı tedavi etmeye koştı.

Köylüler, Tom'un etrafında toplandılar.

Tom'un kalkmasına yardım ettiği adam, nefes nefese, "Teşekkürler!" dedi. Kanayan burnunu giysisinin koluna silerken, "Her kimseniz, bizi kurtardınız. Maalesef bizim kadar şanslı olmayanlar da var," diye ekledi. Sonra başını çevirip tereddütle diğer köylülere baktı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi Tom.

Adam, yutkunup derin bir nefes aldı. “Bu korsanların Batı Avantia’da, yani buranın kuzeyinde taş taş üstünde bırakmadığını duyduk.”

“O halde hemen oraya gitmeliyiz,” dedi Tom. “Siz burayı koruyun.”

Adam, Tom’un sırtını sıvazlayıp tekrar, “Teşekkürler. Ve ikinize de bol şans...” dedi.

Diğer köylüler de adama katılıp teşekkür ettiler. Tom ve Elenna, hızlı adımlarla meyve bahçesine döndüler. Fırtına’nın dizginlerini çözen Tom, ağaçtaki şekle bir kez daha bakıp, “Yaptıkları yanlarına kalmayacak,” diye mırıldandı. En azından düşmanlarının neye benzediğini görebilmişlerdi. Sanpao dedikleri adam, acımasız korsanlardan oluşan bir grubun lideriydi.

Yeniden düzlüğe çıktıklarında Tom, güneşin battığı yöne doğru ilerlemeye devam etti. Denizden gelen esintiyle hava soğumaya, havadaki tuz ise tenini yakmaya başlamıştı. Elenna, amcası Leo'nun onu büyüttüğü köyden fazla uzak olmadıklarını hatırlatınca rotalarını oraya çevirdiler. Kız, amcasının güvende olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Yakındaki kum tepelerini de aşınca, ufukta gümüş renkli okyanus belirdi. Elenna kıyının az ötesine kurulmuş balıkçı köyünü işaret ederek, "İşte, Leo amcanın kulübesi de orada!" dedi.

Fırtına'yı hızlandırıp kulübeye ulaştılar. Elenna, önden koşup içeriye daldı.

Arkasından hızlı adımlarla ilerleyen Tom, içeri girdiğinde Elenna'yı tek başına, masanın yanında otururken buldu. Ev bomboştu ve Elenna, elinde bir kâğıt parçası tutuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Tom.

Elenna kaşlarını çattı. “Senin yanına gelirken amcama bıraktığım not hâlâ duruyor. Hem de aradan tam dört gün geçmesine rağmen!”

Tom kafasını kaşıyarak, “Peki, sence bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Yolculuğa çıktı belki. Ya da...” Elenna yutkunup başını salladı.

“*Ya da ne?*”

Elenna, gözlerini iri iri açarak Tom'a döndü. “Ya da... Balık tutmaya çıktıktan sonra hiç geri dönmedi... Tom! Amcam denizde mahsur kalmış olabilir!”

ALTINCI BÖLÜM VAROLUŞ AĞACI

“Ailemden geriye kimse kalmadı, Leo amca hayattaki tek yakınım,” diye devam etti Elenna.

“Hemen umutsuzluğa kapılma!” dedi Tom. “Belki diğer balıkçılar bir şeyler biliyordur.”

Elenna, başını salladı. Tom, arkadaşının cesur davranmaya çalıştığıının farkındaydı. Ama Elenna da Tom da çok iyi biliyordu ki kimse yanında su olmadan denizde dört

gün hayatta kalamazdı. Kulübenin dışında, teknelerini küçük bir iskele direğine bağlayan iki balıkçı vardı.

Elenna, “Leo’yu gördünüz mü?” diye seslendi onlara.

İki adam da, “Hayır,” dercesine başlarını salladılar. İki balıkçıdan yaşlı olanın sakalı karmakarışık ve saçsız kafasının tepesi, güneşten yanmıştı. Elindeki sepeti eğip içini gösterdi. Sepette tek bir balık bile yoktu.

“Leo’yu görmeyeli günler oluyor,” dedi. “Balıklar ortadan kaybolduğundan beri kıtlık var. Belki kıyının aşağısına inip şansını orada denemek istemiştir.”

Tom merakla, “Balıklar neden kayboldu?” diye sordu.

İki balıkçı, göz ucuyla birbirlerine baktılar. “Sakın yine başlayayım deme...” diye atıldı genç olanı.

“Neye başlamasın?” diye sordu Elenna.

Genç balıkçı, “Babam denizde bir şey gördüğünü sanıyor,” deyince babası “hem de kocamandı...” diye ekledi çabucak.

Tom, hemen Elenna’ya baktı.

Canavardan bahsediyor olmalı!

“Onu bunu bilmem ama şundan eminim,” diye devam etti yaşlı balıkçı. “Denizde çok ters giden bir şeyler var..”

Güneş hızla batmış, deniz kapkara kesilmişti. Ay ışığı dalgalara vurdukça, denizde gümüş rengi pırıltılar oluşuyordu.

“Hadi ateş yakalım,” dedi Tom.

Elenna, Fırtına için biraz yulaf bulup getirdi. Tom da dalgaların kıyıya

sürüklediği çalı çırpıyı toplamak için kıyıda dolaşmaya başladı. Küçük kulübelerine dönmeden önce, diğer balıkçılar onlarla kurutulmuş balıklarını ve bayat ekmeklerini paylaştılar. Ateşin yanında yemek yemeye başladıklarında Tom, Elenna'nın nemli gözlerle denizi izlediğini gördü. İkisi de Leo'nun Sanpao veya bir Canavar ile karşılaştığını düşünmek bile istemiyordu.

Yumuşak bir sesle, "Umudunu kaybetme," dedi Tom.

"Biliyorum," diye yanıtladı Elenna. "Sadece... Sadece onu kaybetmeyi kaldırabilir miyim, bilmiyorum. Özellikle de ailemin başına..." Sustu. Kısa bir sessizlikten sonra "Neyse, geç oldu," dedi. "Şimdi biraz dinlenelim. Belki sabah başka bir ipucu bulmayı başarırız."

Tom, ateşin yanına uzanıp alevleri izlerken arkadaşının cesaretine bir kez daha hayran kaldı. Geride bıraktığı yaralı babasını ve yabancı bir krallıkta tutsak olan annesini düşünmemeye çalışarak rahatsız bir uykuya daldı.

Tom, aniden ürpererek uyandığında etraf hâlâ karanlıktı ama gündoğumu, gökyüzünü maviye boyamaya hazırlanıyordu. Ateş daha yeni sönmüştü ve ondan geriye kalanlardan Tom'un yüzüne turuncu bir parıltı vuruyordu.

Elenna doğrularak, "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Tom. Yerin sarsıldığını hissedince bakışlarını yerdeki közlere çevirdi. Közler, hareketlenmeye başlamıştı.

Yerinden fırlayıp, “Deprem oluyor!” diye bağırdı.

Ateş tamamen sönerken, Fırtına delirmiş gibi kişnedi. Yer şiddetle sarsılmaya başlayınca Tom, dengesini kaybedip tekrar kumun üzerine düştü. Gözleri, sönen ateşin bulunduğu yere takıldı. Kumlar tam da ateşin olduğu yerde ikiye ayrılıyor, dibe çöküyordu. Derinlerden bir gümbürtü yükseldi ve kumlarla közlerin arasından ağaç kabuğuyla kaplı bir gövde baş verdi. Odundan yapılmış bir kolona benziyor, giderek yükselip büyüyordu. En sonunda yirmi adam uzunluğuna ulaştı.

Tom, kendini toparlamaya çalışarak, “Sence... Sence bu...” diye söze girdi.

“Öyle olmalı,” dedi Elenna. “Varoluş Ağacı bu!”

Ağaç, Tom'un hayal ettiğinden çok farklıydı. İsmi Varoluş değil Yokoluş Ağacı olmalıydı belki de. Üzerinde tek bir yaprak bile bulunmayan zayıf gövdesini saran simsiyah kabuk, hastalıklıymış gibi görünüyordu. Dalları yere doğru eğilmiş, her an kopacakmış gibiydi. Ağaçtan yayılan

çürümüş bitki kokusu, Tom'un genzini yakıyordu. Zamanında bir dalın çıktığı yerde, şu an açık yaraya benzeyen bir yarık göze çarpıyordu.

"Bu ağaçta eskiden başka dünyalara açılan bir geçit varsa bile, artık olduğunu sanmıyorum," dedi Tom.

Tom'un az önce yattığı yeri işaret eden Elenna, heyecanla, "Şuraya bak!" dedi.

Kumların arasında Tom'un kalkanı duruyordu. Fakat kenarlarında altın rengi bir parlaklık vardı.

"Neden parlıyor?" diye sordu Elenna.

Tom, kalkanı dikkatle alıp ağaca yaklaştı. Kalkanın parlaklığı, Tom'un attığı her adımda artıyordu.

"Kalkanımın nasıl bu kadar sağlam olabildiğini hep merak etmişimdir," dedi Tom. "Belki o da bu ağaçtan yapılmıştır!"

“O hâlde ağaç, gücünü tamamen kaybetmemiş olabilir,” diye ekledi Elenna. “Kalkanınla sihirli bir bağ kurduğu belli. Sanpao’yu ağaca yaklaşımadan durdurmak zorundayız.”

“Ama bunun için bir tekneye ihtiyacımız olacak,” diye yanıtladı Tom. “Onunla kendi evinde, yani denizde savaşmak zorundayız.”

Hemen balıkçıların küçük kulübesine koşup kapıyı yumrukladı. Elenna da Fırtına’yla beraber arkadaşını takip etti. Yaşlı balıkçı, kapıyı açıp uykulu gözlerle Tom’a baktı.

“Balıkçı teknenizi ödünç alabilir miyiz?” diye sordu Tom.

Omuzlarını silken yaşlı adam, “Denizde balık olmadığına göre tekne de işime

yaramaz, değil mi?" dedi. "Onu tek parça halinde geri getirin, yeter."

Tom, "Biz de karşılık olarak atımızı size bırakacağız," diye yanıtlarken Fırtına'nın yelesini sevgiyle okşadı. Sonra atına döndü. "Merak etme, burada çok kalmayacaksın." Fırtına, onu anlamış gibi kişnedi. Elenna teknenin yanına gidip ağlarla, zıpkınların arasına atlayınca Tom ve iki balıkçı, tekneyi su, bileklerine gelene kadar denize ittiler. Tom da Elenna'nın yanına atlayınca iki arkadaş, ellerine birer kürek alıp çekmeye başladılar. Batı Okyanusu'na vuran sabah güneşi, altın rengi bir yol çiziyordu.

Tom gözleriyle kıyıyı tararken, denizcilikte ondan daha tecrübeli olan Elenna, esintiyi kaçırmamak için yelkeni gerdi. Sanpao'ya kıyıya çıkmadan

ulaşabilirlerse, korsanları kan dökmeden geri döndürmeyi başarabilirlerdi belki.

Bir süre sonra kürek çekmeyi bırakıp sadece rüzgârla ilerlediler. Tom, ellerini gözlerine siper edip bakışlarını denizin üzerinde gezdirdiyse de hiçbir hayat belirtisi bulamadı. Çok geçmeden, ufukta bir şekil belirdi.

“İşte, orada!” diye bağırdı Tom.

Elenna ümitle, “Amcamı mı görüyorsun?” diye sordu.

Karşılarındaki bir gemiydi ama ona havada süzülen bir kale demek daha doğru olurdu. Geminin dev gövdesindeki üç koca direğinden kırmızı yelkenler sarkıyordu. Kenarındaki silahlıklardan ve kış tarafından sivri uçlu demirler çıkmıştı. Gemi, sinsice onlara doğru süzülmeye

başladı ve ön yelkeninde, tanıdık bir şekil belirdi.

“Canavar kuru kafası!” diyerek yutkundu Tom. “Bu, Sanpao’nun gemisi!”

[The text in this section is extremely faint and illegible. It appears to be several lines of a letter or document.]

YEDİNCİ BÖLÜM

KORSAN KRAL

Tom ve Elenna'nın teknesi, ihtişamlı geminin yarattığı dalgalar nedeniyle az kalsın alabora oluyordu. Hemen teknenin iki yanına tutunup dengelerini korudular. Gemiye iyice yaklaşıncaya Tom, ortadaki direğin diğerlerinden farklı olduğunu fark etti: Kaba bir şekilde yontulmuştu ve ortaya doğru kıvrılıyordu. Direk boyunca pek çok balta izi vardı ve dalların budandığı birkaç

yer, hâlâ belli oluyordu. Bazı yerlerinden ise altın yapraklarla dolu dallar çıkmıştı.

“Direğin yapıldığı ağaç, hâlâ yaşıyor!” diye bağırdı Elenna heyecanla.

Ağacın üzerindeki yarığı hatırlayan Tom, “Varoluş Ağacı’nın eksik dalı bu olmalı,” dedi. *Bunu nasıl yaparlar?* “Bu dev geminin havada süzülmesinin sebebi bu demek ki... Ağacın büyüsunü çalmışlar!”

Tom, sallanan teknenin içinde ayağa kalkarak, “O alçak Sanpao nerede!” diye bağırdı.

Öfkelenen korsanlar ikiye ayrılınca, dev gibi bir adam öne çıktı. Tom’un köyde gördüğü korsanlar gibi giyinmişti ama tüm kıyafetleri simsiyahtı. Üzerindeki tek renkli şey, beline sardığı ve kıyafetlerinin

arasına gizlediği bir kemerden yayılan ateş rengi parıltıydı. Yeleğinin düğmeleri iliklenmemişti ve kıllı göğsünden çıkan kaslı kolları dövmelele doluydu. Yüzünde pek çok yara olsa da en dikkat çekicisi sol gözündeki yanık iziydi. Yağlı saç örgüsünü küçük, gümüş oklarla tutturmuştu.

Kemerindeki kıvrımlı kılıcını çekip Tom'a doğrulttu. Tom, kılıcın kenarının köpek balığı dişleri gibi tırtıklı olduğunu görünce ürperdi.

“Biri Korsan Kral Sanpao’yu mu sordu?” diye kükredi adam.

Aynı sertlikle, “Ben sordum!” diye yanıtladı Tom.

Sanpao, başını geriye atıp kahkahalara boğuldu. “Peki, kimmiş bu oğlan çocuğu?”

“Adım Tom!” diye bağırdı. “Ve babam Taladon’u az kalsın öldürüyordun.”

“Seninle ilgili hikâyeleri duymuştum!” dedi Sanpao. “Bu küçük arkadaşın da Elenna o hâlde?”

Elenna, hızla araya girdi. “Yanındaki onca adamın arasında bu ‘küçük’ arkadaşı alt edebilecek tek bir kişi bile yok!”

“Sizin katırı yanınıza almadınız galiba? Tabii ya; denizde ne işinize yarayacak, değil mi?” diyen Sanpao, gülerek devam etti. “Bir de sizin şu sokak köpeği varmış, o nerelerde? Pardon pardon, unutmuşum; hayvancağızı kaybetmişsiniz, doğru ya! Pek sevgili annenle beraber kim bilir nerelerdedir şimdi?”

Tom, kanının kaynadığını hissedebiliyordu.

“Bizimle ilgili onca şeyi nereden biliyor?” diye sordu Elenna.

Korsan Kral, bir kez daha kahkaha attı. “Benim de kendi kaynaklarım var. Ha, bu arada yeni dostum Aduro nasıl, iyidir umarım?”

Korsanın, “Yeni dostum,” derkenki yüz ifadesi, Tom’u rahatsız etmişti. Büyücünün

küresindeki canavar kuru kafası geldi aklına. Adama, “Ona bir şey mi yaptın?” diye sordu ve küreklere asılıp gemiye biraz daha yaklaştı.

Gözleri zaferle parlayan Sanpao, “Aduro yaşılanıyor,” dedi. “Yaşlandıkça da zayıflıyor. Onu lanetimle büyüleyip ele geçirmek öyle kolay oldu ki!”

“Bunu yanına bırakmayacağım!” diye bağırdı Tom.

Sanpao, gözlerini devirerek konuşmaya devam etti. “Büyücü dostum, senin asla pes etmeyeceğini söylemişti. Eğer Varoluş Ağacı’na ulaşmak için ikinizi de öldürmem gerekiyorsa hiç sorun değil. Canavarım da acıkmıştı zaten!” Güverteye çıkıp doğruldu ve büyüklüğü neredeyse Tom’un kafası kadar olan bir deniz kabuğunu dudaklarına

götürüp üfledi. Deniz kabuğundan çıkan ses, bir savaş borusununkine benziyordu. Ses, havada asılı kalmıştı sanki.

Elenna, güvertedeki korsanların arasından perişan halde öne doğru çıkan adamı görünce korkuyla çığlık attı.

“Leo amca!”

İki korsan, uzun bir kalası gemiden dışarı uzatıp Elenna'nın amcasını üzerine ittiler. Sanpao, güverte boyunca hızlı adımlarla ilerledi ve kılıcını Leo'nun boğazına dayadı. “Son banyonu yapmaya hazırlan ihtiyar!”

Leo yavaşça kalasın üzerinde ilerlerken, tahta parçası tehlikeli bir şekilde eğildi. Tom, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Leo, Canavara yem olmak üzereydi!

“Merak etme amca!” diye bağırdı Elenna. “Seni kurtara...”

Birden teknenin altında girdap oluşmaya başlayınca sözleri boğazında düğümlendi. Suyun altında, gövdesi gümüş rengi pullarla kaplı, uzun, yılan benzeyen bir yaratık belirmişti. Gemide alaycı kahkahalar atan korsanlar bile bir anlığına donakaldılar. Canavar, yüzeye yaklaştıkça büyüyordu. Tom, onun suyun üzerine çıkmasıyla oluşan dalgalardan korunmak için Elenna'yı kenara itti. Su içinde kalan teknedeki, korku dolu gözlerle Canavarın yükselişini izlediler. Yaratığın yüzgeçlerinin ucunda keskin pençeler vardı. Sivri burnunun altındaki geniş boynu ise ölümcül dikenlerle doluydu. Canavar tekrar suya dalınca, pullu kuyruğu denize çarpıp dört bir yana su sıçrattı.

Elenna'nın, kolunu sıktığını hisseden Tom, arkadaşının aklından da aynı

şeyin geçtiğini anladı. Canavarları böylesine sadık, gözü kara hizmetkârlara dönüştürebildiğine göre, Sanpao'nun çalıntı büyüğü gerçekten çok kuvvetli olmalıydı.

Sanpao, kılıcının ucuyla Leo'yu dürterek, "Hadi bakalım!" diye bağırdı. "Su Yılanı Balisk'in yemek saati geldi!"

Leo kollarıyla dengesini bulmaya çalışsa da birazdan düşeceği belliydi. "Lütfen, yapmayın!" diye inledi adam.

Balisk, kocaman çenesini açıp kılıç gibi dişlerini ortaya çıkardı ve açlıkla kükredi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DERİNLERDEKİ CANAVAR

Elenna, korkuyla, “Olamaz!” diye haykırdı.

Tom, teknenin içindeki balıkçı zıpkınını kapıp tüm gücüyle fırlatırken, “Yakala!” diye bağırdı Leo’ya.

Zıpkın geminin yanına saplanırken, Leo da dengesini kaybedip boşluğa yuvarlandı. Ama zıpkına sarılıp düşmekten son anda kurtuldu. Şimdi bacakları boşlukta sallanıyordu. Korsanlar küfretmeye başladılar.

Balisk, suyun içinden kükreyerek Leo'ya doğru atıldı. Bacaklarını son anda karnına çeken Leo, Canavardan kıl payı kurtuldu.

Birileri ölmeden önce Canavarın dikkatini dağıtmalıyım, diye düşündü Tom.

Bir ayağını tekmeden dışarı atarak kendini Canavarın üzerine fırlattı. Balisk'in başındaki boynuzlardan birinin arkasına inince, pulların üzerinden kaymaya

başladı ama son anda yüzgeçlerden birine tutunmayı başardı. Dev yılanı, vahşi bir ata binermişçesine, sıkıca tutundu. Canavar, öfkeyle kükrüyordu.

Tom'u sırtından atmak isteyen Balisk, başını sağa sola savurunca Tom'un kolları yerinden çıkacak gibi oldu. Kendini toparlayan Tom, kılıcını güçlkle çekip, düz tarafını Canavarın kafasına indirdi.

Bu sert hamleyle Canavar, bir anlığına da olsa sersemleyip yavaşlamıştı.

Başını çevirince Elenna'nın kürek çekerek korsan gemisine yanaştığını gördü. Korsanlar, kıza ellerindeki bıçakları fırlatıyorlardı. Elenna'nın eğilerek savuşturduğu bıçakların bir kısmı tekneye saplanırken, bazıları da hedefi bulamadan suya düşüyordu.

Tekneyi amcasının altına getirince, "Leo amca!" diye bağırdı Elenna. "Aşağıdayım!"

Leo, zıpkını bırakınca sert bir şekilde tekneye düştü. Bunu fark eden Balisk hızla dönüp kuyruğunu tekneye vurdu ve etrafa tahta parçaları saçıldı. Tom, Sanpao'yu durdurmak istese de korsan kral, şimdilik beklemek zorundaydı.

“Dövüş benimle!” diye bağırdı Canavara.

Sırtındaki Tom’a dönen Balisk, kıvrılıp yılan başıyla onu ısırmaya çalıştı.

O sırada Sanpao’nun emreden sesi duyuldu. “Balisk! Boğ onu!”

Balisk kükredi ve suyun üzerinde yükselip hızla dalışa geçti. Tom, suya girmeden önce derin bir nefes almayı başarmıştı. Canavar kıvrıla kıvrıla derinlere doğru ilerlerken, Tom’un eklemleri, yüzgeci sıkılmaktan bembeyaz olmuştu. Su giderek kararıyor ve soğuyordu. Kulakları basınçtan patlayacak gibiydi ama Tom, yine de yüzgeci bırakmıyordu. Gözlerini kapayıp kalkanına takılı olan Sepron’un dişinin gücünü çağırırdı. Sihirli güç ortaya çıkınca, ciğerlerindeki yanma hissi aniden yok oldu.

Gözlerini açtığında, tuzlu deniz suyuyla yandıklarını hissetti. Bu sırada Canavarı incelerken sırt tarafındaki pulların başından kuyruğuna kadar koyu bir şerit halinde ilerlediğini gördü.

Balisk, aniden sert bir hamleyle kıvrılıp Tom'u sırtından atmayı başardı. Su Yılanı derin karanlıklara doğru ilerlerken Tom, hemen yukarıya doğru yüzdü. Başını kaldırınca, sol tarafında dev geminin altını gördü. Sonunda dalgaların arasından çıkıp derin bir nefes aldı.

Başını çevirmesiyle Sanpao'nun öfkeli kükremesini duyması bir oldu. Geminin yanından aşağı sarkmış olan Korsan Kral'ın elinde parlayan bir şey vardı. Onu çevik bir hareketle Tom'a doğru fırlattı.

Tom, yeniden suya dalarken Sanpao'nun fırlattığı küçük okun, sırtındaki kalkana saplandığını duydu. Bunu diğer oklar izledi ve biri, omzunu sıyırıp geçti. Tom acıyla dişini sıkınca hava baloncukları, yarısından akan kanla beraber yüzeye doğru süzüldü.

Şimdi vazgeçemem! diye düşünen Tom, suyun altından Elenna'nın küçük balıkçı teknesine doğru yüzmeye başladı. Teknenin altından geçip korsan gemisine uzak bir yerden su üstüne çıktı ve kıza, "Elini uzat!" diye bağırdı.

Elenna, çabucak aşağı uzanıp arkadaşını tekneye çekerken, "Neyse ki!" dedi. "Sanpao'nun oklarından kaçamadın sandım!"

Oturaklardan birinde Leo amca vardı. Yavaş yavaş uzaklaştıkları Sanpao'nun gemisine korkuyla bakıyordu.

"Korkak!" diye bağırdı Sanpao. "Şimdi kemerindeki özel güçlerini kullanabilmeyi ne kadar da isterdin, öyle değil mi? Avantia'nın sözde kahramanı seni!"

Ani bir hareketle giysisini aralayınca Tom'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Korsan

Kral, Tom'un mücevherlerle dolu kemerini takıyordu! Tom'un göğsü, öfke ve üzüntüden hızlı hızlı inip kalkmaya başladı.

"O kemer bana ait!" diye bağırdı Korsan Kral'a. "Üzerindeki mücevherlerin hepsini savaşıarak, bileğimin hakkıyla kazandım."

"Ben de onları büyüyle çaldım işte!" diyerek güldü Sanpao. Elenna, Tom'un gözlerindeki ümitsizliği görebiliyordu. "Kemerini ona Aduro vermiş olmalı!" dedi dehşet içinde.

Sanpao, elini bal renkli mücevhere götürdü. Tom, Korsan Kral'ın ne yaptığını anlamıştı: *Canavarla iletişim kurmaya çalışıyor*, dedi içinden.

"Tayfalar, çekin silahlarınızı!" diye kükredi adam. "Şu zavallı Avantialıları balık yemi yapmanın vakti geldi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

ÇİFTE DÜŞMAN

Emre itaat eden adamlar, hemen güverteye sıralandılar. Diğerleri ise kemikten yapılmış, kurmalı yaylarını kaldırıp yan taraftan yaklaştılar ve ilginç silahlarını Tom ve Elenna'ya doğrulttular. Dikkatli gözlerle suyu tarayan Tom, Canavarı hiçbir yerde göremiyordu.

Sanpao, Tom'la alay etmek için,
“Damarlarımdaki zift akmaya devam

ettikçe,” dedi gülerek, “Varoluş Ağacı’nı benden alamayacaksın! Korsanlar! Saldırın!”

Yayların serbest bırakılmasıyla gökyüzü aniden yağan oklarla doldu.

“Eğilin!” diye bağırان Tom, Elenna ile amcasını yere yatırdı. Oklar başlarının üzerinden geçerken, içlerinden birinin demir ucu, balıkçı teknesinin zayıf gövdesini delmişti. Fakat korsanlar akıl almaz bir hızla ikinci okları da atmışlardı. Tehlikeye rağmen başını kaldıran Tom, yayların kendilerini otomatik olarak doldurduklarını gördü. Tuhaf bir mekanizma, atılan okun yerine hemen yenisini yerleştiriyordu. Sanpao’nun kahkahası tekrar etrafta yankılandı.

Alaylı alaylı, “Böyle silahları hayatınızda ilk kez görüyorsunuz, değil mi?” diye seslendi.

Elenna, yattığı yerden yayına ok yerleştirip saldırmaya hazırlandı. Fakat başını kaldırmasıyla tekrar eğilmesi bir olmuştur.

“Saldırıya bir an bile ara vermiyorlar!” dedi.

Cümlesi biter bitmez, tekneye başka oklar da saplandı.

“Dümenci! Bizi şu tekneye yaklaştır!” diye bağırdı Korsan Kral.

Ok yağmuru kesilince yeniden başını kaldıran Tom, Leo'nun gözlerinin korkudan fal taşı gibi açıldığını gördü. *Balisk yeniden saldırmadan önce yardıma ihtiyacımız var,* dedi içinden.

Hemen kalkanına takılı olan Sepron'un dişine dokundu. Bu diş, Deniz Yılanı Sepron ile bağlantı kurmasını sağlıyordu.

Tom'un dişe odaklanmasıyla balıkçı teknesini çevreleyen sudan bir yaratığın fırlaması bir oldu. Tom, bunun Sepron olmasını umdu ama Balisk'in gümüş renkli pullarını tanımıştı. Su Yılanı Balisk, kuyruğunu suya kırbaç gibi vurunca, kocaman, yüksek bir dalga, tekneyi tepesine alıp sürüklemeye başladı. Tom ve diğerleri, suya düşmemek için teknenin kenarlarına tutundular.

Bu sırada Elenna yayına bir ok yerleştirmiş, gözlerini kısarak Canavara nişan almaya çalışıyordu. Aniden deniz kabuğunun sesini duydular.

Canavar kendini sudan dışarı atınca bir anlığına kıpkırmızı parladı. Bunu fırsat bilen Elenna'nın gönderdiği ok, ıslık çalarak ilerledi ve Balisk'in boynundaki pulların arasına saplandı.

“Harika atıştı Elenna!” diye bağırdı Tom heyecanla.

Canavar havada dönerken Sanpao, yalnızca gülmekle yetindi. Canavarın sert kafatası, derisinin içinde şekil değiştiriyordu sanki. Başı aniden genişledi ve iki ayrı kafaya bölündü.

“Neler oluyor?” diye inledi Leo.

Balisk’in bir yarısı suya dönerken, diğer yarısı, sırtındaki siyah şeritten ayrılarak havada kaldı. Havada süzülen parçanın kendine ait bir kafası ve kanat şeklinde yüzgeçleri vardı.

Elenna şaşkınlıkla, “İki tane oldular!” diye bağırdı.

İkinci Balisk, yüzgeçlerini kanat gibi çırparak Sanpao’nun gemisinin üzerinde uçuyordu.

Tom, kendi kendine, *şimdi ne yapacağız*, diye sordu.

O sırada Sanpao'nun, "Saldırıya hazırlanın!" diye emreden sesini duydular. Korsanlar yeniden güverteye yaklaşıp yaylarını doldurmaya başladılar. Tom, aynı anda üç düşmanla birden savaşıyor olduklarını tüm açıklığıyla görebiliyordu. Korsanların silahları onlara çevrilmişti,

Uçan Balisk havadan dalışa hazırlanıyordu, Yüzen Balisk ise dalgaları yarararak tekneye yaklaşıyordu. Tom, kocaman küreklerden birini eline alıp saldırıyı savuşturmaya hazırlanırken Elenna ve Leo'ya, "Arkama geçin!" diye bağırdı.

Fakat korsan gemisi, aniden sarsılmaya başladı. Tüm korsanlar birbirlerinin üzerine devrildi ve silahları yere düştü. Korsanların ikisi denize yuvarlanırken avazları çıktığı kadar bağıryorlardı. Tüm bu kargaşa içinde dengesini koruyan tek kişi, Sanpao'ydu.

Korsan Kral, "Açık Denizler aşkına, bu da neydi?" diye bağırdı.

Yeşil pullarla kaplı uzun bir boyun, dalgaların arasından kule gibi yükselmeye başladı. Sepron'un dev gözleri öfkeden alev alev yanıyor, güneş ışığı gökkuşağı

rengindeki pullarını okşarcasına parlatıyordu.

“Hoş geldin eski dostum!” diye bağırdı Tom.

Sepron ağızını açtı ve Tom’u selamlarcasına kükredi. Nefesi, Korsan Gemisi’nin yelkenlerini doldurmuştu.

“Öldürün şu Canavarı!” diye bağırdı Sanpao.

Korsanlardan biri elindeki uzun sopayla Sepron'a vurmaya çalıştıysa da İyi Canavar sopayı ağzıyla minik bir dal parçasıymış gibi ikiye ayırdı.

“Sepron korsanları oyalayacaktır,” dedi Tom. “Biz şu iki Balisk’i yeneлим.”

Elenna çoktan ayağa kalkmış, havadan saldıran Canavara nişan almıştı. Gönderdiği ok, Canavarın başındaki boynuzlardan birine saplanınca, Uçan Canavar öfkeyle tıslayarak geri kaçtı. Teknenin kenarındaki Leo ise elindeki zıpkınla Yüzen Balisk’in başına vuruyordu. Başına inen darbelerden ötürü afallayan Deniz Canavarı uzaklaşırken, pulları güneşin altında pırıl pırıl parlıyordu.

Bu arada korsanlar, geminin bir o yanına bir bu yanına koşturup, Sepron’un

nereden çıkacağını anlamaya çalışıyorlardı. Sanpao etrafına emirler yağdırarak savaşı yönetiyordu; Tom ve arkadaşlarını unutmuş gibiydi.

Uçan Balisk, üzerine gelen oku savuşturup dalışa geçince Tom, hemen elindeki küreği atıp kılıcını çekti. Sonra da çevik bir hareketle kenara çekilip Balisk'in boynuzlarından birini biçti. Acıyla tıslayan yaratık, aşağı süzülerek sudaki kardeşine yaklaştı. Onları beraber görmek, Tom'a bir fikir vermişti. Balisk'i yenebilmesi için, ikisinin bir arada olması gerekiyordu.

Onları ayrı ayrı yenemem, diye düşündü. Fakat ikisini aynı anda ele geçirebilirim.

“Bir planım var,” dedi. “Ama deniz yaratığına yaklaşmak zorundayız.”

“Bunun iyi bir plan olduğuna emin misin?” diye sordu Leo.

Tom, kendinden emin bir şekilde, “Bana güven,” dedi.

Elenna ve amcası küreklere asılıp tekneyi Deniz Canavarına doğru çevirdiler. Korsan gemisinde ise Sanpao'nun tayfaları oklarıyla Sepron'u vurmaya çabalıyordu.

Tom, havada süzülmekte olan Balisk'e dönüp, kılıcının ucunu Canavara doğrulttu.

“Gel bakalım! Senin istediğin benim. Hadi savaşalım o hâlde!”

Balisk, sarı gözlerini Tom'a dikip kükredi ve dev gövdesiyle dalmaya hazırlandı. Tom, Canavarın denizdeki ikizinin de siyah bir gölge şeklinde saldırıya hazırlandığını görebiliyordu.

Arkadaşlarına, “Tekneden atlamaya hazırlanın,” diye fısıldadı. “İki Canavarı tekrar birleştirmek zorundayım.”

Uçan Balisk, kılıç gibi dişlerini göstererek alçaldı.

Yüzen Balisk kayığın altına girip kaybolurken Tom, Uçan Balisk'in gözlerinde kendi yansımasını gördü... Ve aniden bağırdı:

“Atlayın!”

Arkadaşlarıyla beraber teknedен olabildiğince uzağa atladılar. Suyun altındaki Tom, Uçan Balisk'in teknenin altını parçalayıp diğer yarısıyla çarpıştığını gördü. Kıpkırmızı bir ışık parladı ve Canavarın iki yarısı birleşmeye başladı.

Balisk'in kanatları yok olup, tekrar pullarla kaplanırken Tom kılıcını çekmiş, Canavara doğru yüzüyordu. İki yaratık, yeniden tek bir Canavara dönüşmek üzereydi.

Balisk, hızla saldırıya geçip onu kapmaya çalışsa da Tom, kılıcının düz tarafını Canavarın burnuna indirdi. Yaratık acıyla arkasına dönünce Tom, planının işe yaradığını anladı ve kılıcını dikkatle hizalayıp Canavarın sırtındaki kızıl pullara sapladı.

Başını Tom'a çeviren Canavarın ağzından ve burnundan köpükler çıkıyordu. Tom, Canavarların konuşmadığını bilse de Balisk'in acı ve şaşkınlık dolu gözleri, "Bana ne yaptın?" diye sorar gibiydi. Bir anlığına parlayan gözlerindeki ışık, yavaş yavaş sönüp yok oldu. Canavarın pulları çatlayıp kırılınca gövdesi de suya karıştı. Savaştan geriye yalnızca durgun okyanus kalmıştı.

Balisk'i yenmişlerdi.

Canavarın yüzgeçlerinden birine ait olan bir pençe, yanında süzülüyordu. Tom onu alıp hayvan kürkünden kuşağına takarken *belki de bu ödülün bir çeşit gücü vardır*, diye düşündü.

Bir yandan su üstüne doğru yüzerken, diğer yandan Sanpao'yla nasıl başa çıkacağını düşünüyordu. O sırada bir

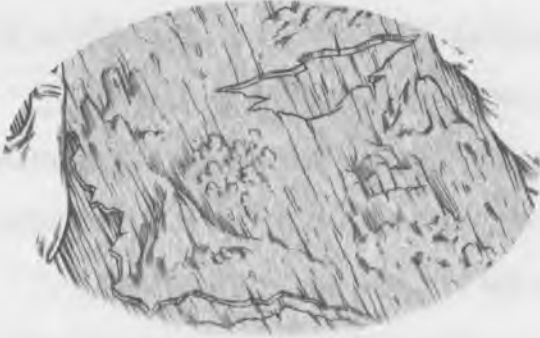
şeyin onu kaldırdığını hissetti; Sepron, onu pullarla kaplı sırtına almış, sudan çıkarıyordu. Tom'un hemen arkasında ise dehşete düşmüş olan Leo ile onu sakinleştirmeye çalışan Elenna vardı.

Korsan gemisinin güvertesindeki Sanpao, onları büyük bir öfkeyle izliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

SİHİRLİ KAÇIŞ

Tom, üzerinden sular damlayan kılıcını kaldırıp Korsan Kral'a doğrultarak, "Balisk yenildi! Artık sana yardım edemez!" diye bağırdı. "Aduro'yu serbest bırak ve Avantia'yı sorun çıkarmadan terk et! Yolun sonuna geldin Sanpao."

Öfkeden deliye dönen Korsan Kral, "Yolun sonu mu?" diye bağırdı. "Yolculuğum daha yeni başlıyor! Balisk

benim ilk ve en zayıf Canavarımdı. Benim için gemimdeki bir sıçandan daha kıymetli değildi! Seni ondan çok daha fazla zorlayacak beş Canavarım daha var.”

Tom, yok ettiği Canavar için üzülmekten kendini alamadı. Bu zalim adam onu ne kadar da kolayca bir kenara atmıştı.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, Canavarlarının hepsini yeneceğim!” diye bağırdı Tom. Başını Sepron’a çevirdiğinde, İyi Canavarın zeki bakışlarla onu izlediğini gördü. Kılıcını gemiye doğrultup, “Ne yapacağını biliyorsun dostum,” dedi ona.

Sepron, okyanustan çıkardığı dev kuyruğunu şaklatarak suya vurdu. Yarattığı dev dalga korsan gemisine yandan çarpınca, korsanlar bir ağızdan çığlık atarak

güvertede oradan oraya yuvarlandılar.

Sanpao, kenara tutunmuştu.

Leo öfkeyle, “Batır şunları!” diye bağırdı.

“Elinden ancak bu kadarı mı geliyor?”
diye sordu Sanpao. “Dümenci! Götür bizi
buradan!”

“Tekrar saldır Sepron!” diye bağırdı Tom.

İyi Canavar, koca bir dalga daha
gönderince gemi tekrar sarsıldı. Fakat garip
bir şey oluyordu: Dev gemi, eskisinden de
yukarıda süzölmeye başlamıştı sanki.

“Gemi yükseliyor!” dedi Elenna
heyecanla.

Gemi yükseldikçe tabanındaki sular
okyanusa dökölüp beyaz köpükler
oluşturuyordu. Tabandaki kara kalaslar
midyelerle kaplanmıştı. Tom, olup bitenleri
ağız açık izliyordu.

Başını aşağı uzatarak, “Eğer Canavarınızın kanatları yoksa...” diye kükredi Sanpao, “şimdilik bana müsaade... Yakında görüşürüz.”

Sanpao'nun gemisi, sudan tamamen ayrılarak havada yavaşça döndü. Ve rüzgâr yelkenlerini doldurunca görünmez bir yokuşu çıkar gibi yükselip kuzeydeki bulutların arasına girerek uzaklaştı. Tom ve arkadaşları, gemi ufukta yok olana kadar arkasından bakakaldılar.

Kendini toparlayan Elenna, “Sanpao'nun büyüğü çok güçlü,” dedi. “Aduro'yu gerçekten de lanetleyip ele geçirmiş olabilir.”

“Bir an önce kıyıya dönmeliyiz,” diye yanıtladı Tom. “Eğer Sanpao oraya bizden önce varırsa, ağacı hiç tereddüt etmeden kesecektir.”

“Ama teknemiz kötü durumda. Hem küreklerimiz de yok,” dedi Leo. “Ne yapacağız?”

Sepron, tıslayarak başını çevirip Tom ile arkadaşlarına baktı.

Tom, gülümseyerek, “Sanırım kimden yardım alacağımızı biliyorum,” dedi.

Balıkçı teknesinin yanına tutunan Leo, çığlık çığığa, “Hiç böylesine hızlı gitmemiştim!” diye bağırdı. “Balıkçı teknesinde değil de suda giden bir savaş arabasındayım sanki!”

Tom ve Elenna, sıçrayan sudan sıırıslıklam olurken birbirlerine bakıp güldüler. Sepron’un yüzgecine teknenin baş

kısından bir ip bağlamışlardı. En sonunda kıyıdağı sığığa ulaştıklarında Sepron, yana kayıp balıkçı teknesini serbest bıraktı. Böylece tekne, yolun kalanında hızla sürüklenip kıyıya yanaştı.

Hemen kumsala atlayan Tom, Elenna ve Leo, ödünç teknelerini kumun üzerine çektiler.

“Teşekkürler Sepron!” diye bağırdı Tom.

Dev Canavar, kuyruğıyla denize vurup kükreyerek onlara veda etti. Sepron, dalgaların arasında uzaklaşırken Tom, onunla gurur duyuyordu.

Kumsalda Fırtına'yı bıraktıkları yerin biraz ilerisine çıkmışlardı. O yüzden Tom ve Elenna kıyı boyunca koştular. Onları gören Fırtına, sevinçle kişnedi. Fırtına'nın gerisindeki Varoluş Ağacı'nın

uzun gölgesi, kumsala vuruyordu. Neyse ki korsan gemisinden hiç iz yoktu. Tom ağaca yaklaştıkça, onu son görüşlerinden bu yana değişmiş olduğunu fark etti.

Kabuğu okşayarak, “Gövdesi kalınlaşmış sanki,” dedi. Dalları bile eskisinden daha sağlıklı görünüyordu.

“Belki de Balisk’i yendik diyedir?” dedi Elenna.

Elenna haklı galiba, diye düşündü Tom. Görkemli ağacın hayata dönmeye başladığını görmek, içini umutla doldurmuştu.

“Sanpao’nun tüm Canavarlarını ortadan kaldırırsak ağaç tamamen iyileşir belki,” dedi kıza. “Böylece annemle Gümüş’ü kurtarmamızı sağlayacak geçide ulaşabiliriz.”

“Umalım da öyle olsun,” diye ekledi Elenna heyecanla.

Birden ayaklarının altındaki yer sarsılmaya başladı. Tom ile Elenna birbirlerine tutunurken, Fırtına, telaşla kişniyordu.

“Yine neler oluyor?” diye bağırdı Elenna.

Ağacın gövdesinin altındaki kum açılıyor, kum taneleri boşluğa aktıkça iç içe geçmiş kökleri ortaya çıkıyordu. Keskin bir çatırdama sesinin ardından dallar gövdeye doğru katlanmaya, ağaç kuma batmaya başladı. Tom, o sırada Aduro'nun ağacın sürekli yer değiştirdiğini söylediğini hatırladı.

“Şuraya bak, ağaç iyice kuma gömüldü!” dedi Elenna'ya.

Ağacın tepesi de gözden kaybolunca, kumdaki açıklık kapandı. Tom dikkati elden bırakmadan kumda yürürken, bir cisim gördü.

Eğilince, bunun bir parşömen olduğunu fark etti. Onu yerden alıp açtı ve Elenna'ya dönüp, "Ağaç kabuğundan yapılmış," dedi.

Elenna, hızla yanına koştu. Kabuğun üzerinde kahverenginin farklı tonlarında kazınmış işlemler vardı. Çizgilere bakılırsa ellerinde tuttıkları, tüm Avantia Krallığı'nı gösteren bir haritaydı. Tom'un alışık olduğu haritalar kadar detaylı değildi ama kabuğun sihirli gücünü parmak uçlarında hissedebiliyordu.

Yeşil Ovalar'daki bir noktayı işaret eden Elenna, "Tom, baksana," dedi. Gösterdiği noktada bir ağaç vardı ve haritaya siyaha çalacak şekilde yakılarak işlenmişti.

Başını sallayan Tom, "Harita bize Varoluş Ağacı'nın bir daha nerede ortaya çıkacağını söylüyor," dedi.

"Ama Sanpao'nun uçan bir gemisi var," dedi Elenna. "Şimdiden Yeşil Ovalar'a doğru yol alıyor olabilir."

Tom, haritayı kıvrıp Fırtına'nın eyer çantasına sokarken, "O halde kaybedecek vaktimiz yok," dedi. Korsan Kral'ın ne kadar acımasız ve Canavarlarının ne kadar korkunç olabileceğini görmüşlerdi. Eğer Tom'un, annesini görmek için küçücük de olsa bir şansı varsa, bugüne kadarki en azimli ve ikiyüzlü düşmanlarını yenmek

zorundaydı. *Sanpao'ya güvenemeyeceğimi zaten biliyorum*, diye düşündü. Ama Aduro'ya güvenebilir miydi? Tom, onun Korsan Kral'ın etkisinde olduğunu biliyordu. O nedenle artık şu kesindi: Tom ve Elenna'dan başka krallığı kurtarabilecek kimse kalmamıştı. Ve bu, hayatlarına mal olsa da Varoluş Ağacı'nı yeniden canlandırmak zorundaydılar.

Fırtına'nın eyerine tırmanırken, "Bu iş hiç kolay olmayacak, öyle değil mi?" diye sordu Elenna.

Tom'un, "İstersen geri dön," demesiyle sırtına çimdik yemesi bir oldu.

"Hani gece gece onca yolu tepip evine gelen, sonra da seni bu yolculuğa çıkarana, o ağaçtaki kız vardı ya? İşte o bendim, unuttun herhalde? Ben başladığım işi asla yarım bırakmam."

Tom, Fırtına'yı hafifçe mahmuzlayıp sahilde ilerlerken, "Biliyorum," dedi. "Sadece emin olmak istemiştim."

Elenna, o sırada yanlarına yaklaşmakta olan amcası Leo'ya el salladı.

"Bu kadar çabuk gidiyorsunuz demek!" diye bağırdı Leo. "Ben de size güzel bir akşam yemeği hazırlarım diye umuyordum. Canavar gittiğine göre, yakında balıklar da geri döner."

"Üzgünüm amca," diye yanıtladı Elenna. "Sanpao'yu bir an önce durdurmamız gerek."

Amcası gülümseyip başını sallarken, "Yeğenime göz kulak ol, Tom," dedi.

Tom da gülümseyerek Leo'ya döndü ve "İkimizden biri diğerine göz kulak oluyorsa, o, Elenna'dır," dedi.

Fırtına'yı mahmuzlayıp kumsaldan dörtnala uzaklaşırken Tom, *şimdi birbirimize her zamankinden daha çok ihtiyacımız var*, diye düşünmekten kendini alamadı.

